

Ion JURCA ROVINA

Timișoara

Păcală, justițiarul

Teatrul pentru Copii și Tineri „Merlin” din Timișoara are, în ciuda dimensiunii sale, o orientare repertorială extinsă. Pe mica lui scenă a fost adaptată, de pildă, să „încapă” *Cartea junglei* a lui Joseph Rudyard Kipling, într-o dramatizare și regie semnate de Horia Dan Ionescu. Și încă într-o formulă de *musical*, cu scene în continuă schimbare, personaje interpretate de actori sau actori cu păpuși, invenții scenografice, coloratură în costumație (Vasile Laza Lihor) și muzică (Ilie Stepan) în preaplînul ei. Un spectacol cu multă investiție de imagine și sunet, spațiul scenic dobândind farmecul altei proiecții în amplitudine.

Un mare efort de adaptare presupune și montarea actualei premiere *Păcală*, cu un text de Ștefan Sasu (fostul actor al Naționalului timișorean), după Petre Dulfu și Ion Creangă. Pe suprafața câtorva metri sunt sugerate pentru spectatorul copil distanțele între casa lui Păcală cu frații lui și pădure sau casa Popii, prin câteva elemente de decor într-o picturalitate naivă, în viziunea lui Emil Grama. Ca regizor, Ștefan Sasu (aflat la al doilea său spectacol aici, după *Fata babei și fata moșneagului* de Ion Creangă), proiectează spectacolul din start (prin gura Povestitorului) ca pe o poveste moralicească. Personajul însuși este exemplul.

Păcală ăsta dobândește vaca, o vinde stejarului și-și ia cinstit banii – tocmiți prin învoială – din comoara descoperită, după ce a aplicat sancțiunea amânării cu

secură. (Se vede că Păcală nu e un mioritic liric, ci unul înarmat cu sabia dreptății împotriva hrăpăreților.) Pentru cinstea lui, Vocea divină îl înzestrea cu farmecul unui fluier (vezi și turbinca lui Ivan). Așa pornește el să-l judece pe slujitorul Domnului, Popa, pus pe căpătuială cu japca. Rezistent la încercări, argatul se învoiește cu gândul la dreptate și lecția pedepsei. Adică, nu e de glumă. Află asta și dracii la moara lor, și soacra și nevasta stăpânului, iar în cele din urmă, însuși Popa.

Așa că morala e *povara* lui Păcală, hazul devenind secundar. Asta și prin selecția secvențelor, isprăvilor celui care pornește cu ușa casei după el, dar nu se prea ține de șotii pe parcursul semănat cu destul absurd. De aici și un chip mai șiret și abil decât hazos, conferit personajului de către interpretul lui, Călin Ionescu, care are o siguranță molipsitoare în isprăvile păcălești ale eroului, lăsându-l cu tâlc ascuns sedus de ceilalți. Partenerul de joc cel mai tare îi este Popa, nuanțat cu apăsată veridicitate de către Doru Maniu, adevărat la chip, dar și caricaturizat pe măsura faptelor și inventivității părintelui. Personajele celelalte sunt jucate între întruchipări reale și deghizări, cum ar fi Maria Kristofoletti (*Un sătean, Un hoț, Joiana, Un drac*), Laurențiu Pleșa (*Primul băiat, Măgarul*), Adrian Balint (*Al doilea băiat, Un drac*), Cristina Visnyei (*Fiul Popii, Un hoț*), Gina Macovei (în bine individualizată *Soacra Popii și Un hoț*). Intermezzourile cântate (muzica: Marius Mihalca) dau ritm și înviorează povestea din care nu lipsesc nici câteva păpuși (oile), – toate ca să-l facă mai accesibil copiilor pe vestitul Păcală, lăsându-se, până la urmă, „păcăliți“ și la aplauze.

Teatrul pentru Copii și Tineri „Merlin“ Timișoara – Păcală, text de Ștefan Sasu după Petre Dulfu și Ion Creangă. Regia: Ștefan Sasu. Scenografia: Emil Grama. Muzica: Marius Mihalca. Cu: Doru Maniu: (*Povestitorul, Moșneagul, Popa*), Călin Ionescu (*Păcală*), Laurențiu Pleșa (*Primul Băiat, Măgarul, Un drac*), Adrian Balint (*Al doilea băiat, Un sătean, Câinele, Un drac*), Maria Kristofoletti (*Joiana, Un hoț, Un sătean, Un drac*), Cristina Visnyei (*Un hoț, Un sătean, Fiul Popii*), Gina Macovei (*Un hoț, Soacra Popii*). Premiera: 29 octombrie 2006.

Constantin PARASCHIVESCU

Radio

Taina cerșetorului

„E o modă“ – zice în piesa sa, *Cerșetorul*, tânărul dramaturg Costin Manoliu. „Oamenii nu mai au ascunzișuri. Sunt din ce în ce mai sinceri. Dau la iveală toate angoasele, nemulțumirile, secretele“. Drept pentru care creează un personaj ce-și destăinuie într-o confesiune destinul. Un anonim ghinionist în cursa vieții, unde – cum spune o vorbă – cine aleargă mai iute ajunge mai departe și mai bine. Un ins oarecare, ce a parcurs o experiență care l-a ridicat o clipă pe culmile râvnite de bunăstare și năzuințe împlinite și l-a doborât apoi brusc, brutal, nemilos sub condiția comună. *Cerșetorul*. îi spune Costin Manoliu, și îl aduce în sala de spectacol a unui club, Clubul „La SCENA“, ca să